

La mirada més íntima de Meritxell Gené

'Després dels esbarzers' és el primer poemari de la cantant i l'escriu a la seva mare, que va morir quan ella tot just començava a caminar

Meritxell Gené | Andrew Condon

La poesia és terapèutica. Ho és per a qui la llegeix però, molt més, segur, per a qui l'escriu. La cantautora **Meritxell Gené** ha dut a terme durant anys un tractament preventiu injectant-se bones dosis de Màrius Sampere, Joan Sales, Joan Vinyoli, Marià Villangómez, Maria Mercè Marçal, Miquel Martí i Pol, Joan Fuster, Joan Salvat-Papasseit, Montserrat Abelló, Víctor Sunyol, Vicent Andrés Estellés, Concepció Maluquer, Manuel de Pedrolo, Joan Barceló o, sobretot, Màrius Torres, a qui és absolutament addicta.

Les seves aportacions musicals per a versos d'aquests grans poetes del nostre país han anat poblant espai als seus treballs -*Inesperadament* (Trackatrack, 2008), *Sota els llençols* (Tolmusic, 2010), *Així t'escau la melangia* (Khlàmor records, 2013), *Branques* (Khlàmor records, 2015)- juntament amb composicions pròpies, meravellosament sensibles. I no podia ser d'altra manera, tard o d'hora havia d'arribar que la compositora lleidatana d'arrels familiars a l'Espluga Calba (les Garrigues) fes un pas endavant i ens revelés uns quants poemes completament seus. En aquest llibret preciós en tenim un bon grapat, sorgits del cor i de l'ànima. Volen explicar, des de la seva mirada més íntima, grans i petits secrets d'infantesa, sobre la família, o sobre llocs comuns i persones que l'han marcada d'una o altra manera.

La lectura de *Després dels esbarzers* (<http://www.pageseditors.cat/ca/despres-dels-esbarzers.html>) (Pagès Editors, 2018) és colpidora des de l'inici mateix. Ens revela una persona

que ha dut a terme una veritable catarsi personal, arriscant-se a compartir amb el món sense uns quants pensaments íntims perquè -tal com afirma Francesc Garriga- quan hom s'enfronta cara a cara a records propis, sempre en surt malferit? Valenta, tot i que amb pors evidents mai derrotades completament, **Meritxell Gené** fa un exercici de superació personal, revelant-nos un passat que no ha estat fàcil de digerir i que ha deixat seqüeles. Ho demostren totes i cadascuna de les pàgines d'aquest bell i entenedor recull poètic, que supuren melangia i emoció per tot arreu i que han sorgit a força de retorçar a fons les seves joves entranyes.